

[Erik A. Jensen.]

sættelse på prøve. Det er en af de ting, vi kan kigge på under udvalgsarbejdet.

Hvad angår den foreslåede ændring af § 3, hvorved der indsættes et nyt stk. 4, mener jeg at kunne læse mig til, at de foreslåede regler allerede findes i lovens § 3, stk. 2, som ganske simpelt fastslår, at såfremt der er tale om ansættelse i mindst 6 måneder og vedkommende uberettiget afskediges, er opsigelsesfristen 3 måneder, og følgelig med lønerstatning.

Det nye stk. 7, som foreslås indføjet i § 3, finder jeg rimeligt, idet loven tilsyneladende her har haft en mangel. Det kan vel aldrig skade at nedfælde en klar regel i loven, som henviser tvistigheder til afgørelse ved bestemte instanser. Dog mener jeg, der kan være tvivl om, hvorvidt den pægældende instans skal være sø- og handelsretten.

Hvad angår den foreslåede affattelse af 1. punktum i § 7, stk. 3, skal jeg blot udtale min anerkendelse, idet dette nye punktum vel nok indeholder den af de foreslåede ændringer, der viser mest social forståelse. Der er her tale om udvidelse med en måned i forhold til bestående lov. Dette fortjener forslagsstillerne ros for, måske ikke mindst på grund af den valgfrihed, reglen indeholder. Det er sikkert individuelt, hvorvidt kvinder føler trang til at hvile før eller efter en fødsel.

I § 9, stk. 2, er sætningen „som er ydet til bestridelse af rejseudgifter“ gledet ud; jeg skal undlade at komme nærmere ind på det, idet også dette er et af de spørgsmål, som jeg ikke for nærværende kan overse, og jeg vil formene, at det egner sig for udvalgsarbejdet.

Nr. 6 går ud på en tilføjelse til lovens § 10, stk. 2. At den overordnede funktionær holdes uden for organisationerne er vel stort set en regel, der følges i dag. Det er da i hvert fald min erfaring gennem mange års organisationsarbejde, at arbejdsledere på det private arbejdsmarked ikke i samme udstrækning som øvrige ansatte er medlemmer af de faglige organisationer, men også dette er jeg villig til at drøfte.

Det er, hvad jeg mener at kunne finde af pæne ord om de indtil nu nævnte forslag til ændringer i den bestående lov.

Lovforslagets nr. 7 om indføjelser af et

nyt stk. 5 i lovens § 10 er det, der kommer til at skille os, og som fører til, at vi for vort vedkommende må sige fra. Den foreslåede ændring betyder ganske simpelt et tilbageskridt. Medens det af den gældende lov tydeligt fremgår, at det er ethvert personale tilladt uanset dets størrelse at kræve forhandling med virksomhedens ledelse om løn- og arbejdsvilkår, går man her tilbage til gamle dage, idet det herefter vil blive den på stedet værende største gruppe af organiseret personale, der kommer til at diktere de i organisationer placerede medlemmer måske uønskede løn- og arbejdsvilkår. Man vil altså med denne ændring fratage andre organisationer den ret, de har ifølge den nugældende lov. Dette kan vi ikke være med til. Det er denne sidste ændring, som gør, at jeg mener at kunne tillade mig at bruge udtrykket: ræven, der ønsker at vogte gæs.

Hvis det ikke gennem udvalgsarbejdet bliver muligt helt at fjerne denne bestemmelse, skal man hos de ærede forslagsstillere ikke regne med mit partis tilslutning til lovforslaget. Vi er helt indstillet på at forbedre alle lønmodtageres vilkår på såvel løn- som arbejdsområdet, men vi er ikke at træffe hjemme, for så vidt man oversukrer de bitre piller, for at få dem til at glide bedre ned, med tilsyneladende sociale fremskridt. Vi vil imidlertid fortsat være sagligt indstillet og skal erklære os villige til at se nærmere på lovforslaget i et udvalg.

Iver Poulsen: Når det i bemærkningerne til lovforslaget siges, at der siden 1948 kun har været foretaget mindre revisioner af funktionærloven, kan der vist være grund til at spørge, hvad årsagen hertil kan være. For mig at se er hovedgrunden den, at funktionærloven af 1938, som den blev revideret i 1948, var resultatet af et meget grundigt, omhyggeligt og sagligt kommissionsarbejde, og at der ikke siden 1948 er sket så meget, at der har været grund til at foretage en revision af selve funktionærloven. Men hvis der nu endelig skulle være sket en sådan udvikling, som kunne begrunde en mere gennemgribende revision af funktionærloven, må vi i hvert fald for vort vedkommende sætte et meget stort spørgsmålstegn ved, om et